

ת"פ 14243/04/13 - מדינת ישראל נגד אברהם רן רמי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 14243-04-13 מדינת ישראל נ' רן רמי
בפני כבוד השופטת נאוה בכור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם רן רמי

הנאשם

ב"כ המאשימה עו"ד בועז ביטון

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי המפורט בכתב האישום, מר יאיר וייס (להלן: "המתלונן"), משמש חבר הועד באיתמר וחבר הוועד בגבעונים, האחראי בין היתר על מקום מגוריו של הנאשם.

במהלך חודש **דצמבר 2012** התלוננו חברי וועד היישוב כנגד הנאשם בפני ראש המועצה של שומרון בגין עבודות בנייה בהן החל הנאשם.

ביום **3.1.13** עת שהו המתלונן ומר רן סגל בביתו של האחרון באיתמר, הגיע הנאשם למקום ונכנס לחצר הבית.

הנאשם פנה אל המתלונן בצעקות באומרו כי יפגע בביתו ובמשפחתו ויגרש אותו ממקום מגוריו. הנאשם אף אמר למתלונן כי 'אינו ידוע עם מי הוא הסתבך' וכי 'עם מי יש לו עסק' - וזאת במטרה להפחידו או להקניטו.

3. בתגובתו לכתב האישום כפר הנאשם בכתב האישום ואף ויתר על ייצוג משפטי.

עמוד 1

4. על עדי המאשימה נמנו:

(1) ע"ת/1- יאיר וייס -המתלונן (עמ' 27-4 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2-יובל שוכר (עמ' 27-28 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3- רן סגל (עמ' 28-31 לפרוטוקול)

5. על עדי ההגנה נמנו:

(1) ע"ה/1-הנאשם (עמ' 33-44 לפרוטוקול)

(2) ע"ה/2-תומר פניני (עמ' 44-48 לפרוטוקול)

(3) ע"ה/3-שרה בן יצחק (עמ' 49-55 לפרוטוקול)

6. דין ומסקנות

רקע

אין חולק כי ברקע לאירוע נשוא כתב האישום שבפני מאבק שניטש ביישוב איתמר בין הנאשם למתלונן ועד התביעה רן סגל (להלן: "סגל"), בדבר התנגדותם לכך שהנאשם יקים לול (להלן: "אתר הבניה") באזור שיועד להקמת מצפה לקהל הרחב בנקודה הצופה על הים התיכון, ים המלח והכנרת (להלן: "המצפה") (פרו' עמ' 5 ש' 28-31; עמ' 6 ש' 1; עמ' 29 ש' 15-16; עמ' 50 ש' 1-32; עמ' 51 ש' 3-4).

בנסיבות אלה, הוביל הסכסוך למתיחות בין הנאשם למתלונן וסגל, מתיחות שבעטיה - התרחש אירוע נשוא כתבהאישום.

עוד אין מחלוקת כי עת הגיע הנאשם לביתו של סגל, שעה שהמתלונן היה במקום, היה נסער וכעוס, וכך החלו חילופי דברים בין הצדדים.

המחלוקת נסובה סביב **תוכן** דבריו של הנאשם, והשאלה **אם תוכן זה נכנס בגדרה של עבירת האיומים**.

הפן העובדתי - בחינת ראיות עדי התביעה

לפי טענות המתלונן, הנאשם החל לבנות לול בשטח המצפה המצוי בין מקום מגוריו בחוות "גבעות עולם", לבין גבעה 777, באופן שהרס את הסביבה, ולא אפשר הקמת המצפה במקום.

לאחר שניסיונות שכנוע הנאשם לבל יבנה במקום- עלו בתוהו (עמ' 4 ש' 18-22), התאגדו מספר אנשים המהווים נציגים רשמיים ביישוב איתמר, ובכלל זה המתלונן עצמו וסגל, שהיה אף הוא חבר ועד ומזכירות, ופנו

לראש המועצה על מנת לפתור את הנושא ולמנוע את בניית הלול במקום (עמ' 4 ש' 20-26; עמ' 5 ש' 3-4; עמ' 4 ש' 11-13).

רק כשנה לאחר האירוע נשוא כתב האישום, הופנה הנושא לבוררות בין הנאשם לסגל בדבר חלוקת השטחים במקום (עמ' 6 ש' 27-29).

מעדותו של המתלונן, כמו גם סימונו על גבי מפות האזור, עולה כי פסק הבוררות קבע ששטח המצפה נמצא בלב אדמות גבעות עולם בהן מתגורר הנאשם (נ/1; נ/2; עמ' 7 ש' 23-27; עמ' 8 ש' 17).

8 ש' 11-8) ושייך לשטח חוות גבעות עולם (עמ' 15 ש' 12) אולם לטענת המתלונן- לא שייך לנאשם (עמ' 8 ש' 17), הואיל ומדובר בשטח ציבורי, ולכן העבודות הופסקו (עמ' 16 ש' 3-4).

יש לציין כי חרף העובדה שהמתלונן מאשר בעדותו כי בחלק מהשטח המיועד להקמת המצפה ישנם כרמים ולול השייכים לנאשם (נ/4-נ/7; עמ' 21 ש' 22-29), הוא עומד על כך שהשטח אינו שייך לנאשם, וכי לא ניתן למדוד את שטח המצפה באופן מדויק (עמ' 12 ש' 4-5).

מעדותם של המתלונן וסגל, כמו גם מעדות הנאשם ועד ההגנה תומר פניני, עולה כי עובר לסכסוך עם הנאשם על רקע בניית הלול במצפה, לא היה להם כל ריב או סכסוך עמו (עמ' 11 ש' 30-32; עמ' 12 ש' 6-8; עמ' 30 ש' 13; עמ' 35 ש' 8; עמ' 49 ש' 28-29; עמ' 45 ש' 10-12; עמ' 45 ש' 12-14).

המתלונן והנאשם אף מתארים יחסים מקצועיים טובים על רקע עבודתו של המתלונן בחווה של הנאשם תקופה מסוימת בהיותו וטרינר במקצועו (עמ' 35 ש' 5-8; עמ' 4 ש' 15-17; עמ' 13 ש' 12; עמ' 19 ש' 26; עמ' 20 ש' 13; עמ' 38 ש' 31; עמ' 39 ש' 9-10), עובדה עליה חזר המתלונן אף בעדותו בפני בי"ד צדק "דרכי הוראה" אליו פנה ביחד עם הנאשם (נ/8), וקיבלה חיזוק בעדותם של עדי ההגנה **שרה בן יצחק ותומר פניני**.

על פי גרסת המתלונן באשר לאירוע נשוא כתב האישום - זמן קצר עובר לאירוע, בעת שהיה בדרכו הביתה בשעות הערב, נסעה מאחוריו משאית בטון שהייתה בדרכה לאתר הבנייה של הנאשם.

בנסיבות אלה התקשר המתלונן לסגל, והאחרון יידע אותו כי זו אינה המשאית הראשונה שמגיעה לאתר, וביקש כי יגיע אליו על אתר לדיון בנושא (עמ' 5 ש' 3-10; עמ' 6 ש' 12).

בסמוך להגעתו של המתלונן לביתו של סגל, הגיע אף הנאשם והחל לצעוק על המתלונן כי עיכב את המשאית בכביש, ולהאשים את שניהם כי חיבלו והרסו לו את יציאת הבטון באתר הבניה.

דברים אלה מקבלים חיזוק בגרסתו של סגל לפיה בעת שעמדו בחצר הבית, הגיע הנאשם והחל מתנפל על המתלונן וצועק עליו בגין נזק ליציאת הבטון (עמ' 28 ש' 29-31).

לטענת המתלונן, במהלך חילופי הדברים ובהמשך להאשמות שהטיח בהם הנאשם, איים עליו הנאשם לבל יעז לפגוע ברכושו בזו הלשון-

"תזהר, אל תפגע ברכוש שלי, שלא תעיז לגעת ברכוש שלי, איך אתה מעז בכלל לדבר איתי. אתה יודע עם מי אתה מתעסק?"
(פרו' עמ' 5 ש' 13-14)

גם על פי עדותו של סגל, הטיח הנאשם במתלונן כי 'הוא לא יודע עם מי הוא מתעסק' ו'שלא יתעסק איתו' (עמ' 29 ש' 1, ש' 10-11).

נוכח דברים אלה אמר המתלונן לנאשם כי אינו מפחד ממנו, ואז שב הנאשם לאיים עליו, לטענתו, באומרו-

"תזהר ממני, אתה לא יודע מי אני, אתה לא יודע מה עשיתי, אני אפגע בך ובמשפחה שלך... ושהוא יהרוס את הבית, יפגע בי ובילדים שלי ובמשפחה שלי, ידאג שלא אהיה פה יותר."
(פרו' עמ' 5 ש' 15-18)

אף בעדותו מול ב"ד צדק "דרכי הוראה" שדן בסכסוך בינו לבין הנאשם טען המתלונן כי הנאשם איים על חיי וחיי משפחתו (נ' 8 עמ' 1).

בחקירתו הנגדית בבית"ש אף הרחיב המתלונן את היריעה וטוען לפתע כי הנאשם איים שיפגע בו, במשפחתו, בילדיו, בחבריו ובביתו בכך שיבוא עם שופל ויהרוס לו את הבית (עמ' 25 ש' 13-14, ש' 20-21), דברים אותם לא אזכר בחקירתו הראשית, ולא בבית"ד "דרכי הוראה" כאמור.

יתרה מכך, גרסה זו נסתרת מניה וביה בגרסתו של סגל, לפיה למרות שהיה בכל מהלך האירוע ושמע כל מילה (עמ' 30 ש' 5-6) - כפי שמעיד גם המתלונן (עמ' 5 ש' 19, ש' 24) - כלל לא שמע איומים על חיי המתלונן, או משפחתו, אלא איומים על הריסת הבית באמצעות בולדוזר (עמ' 29 ש' 10-11) ואזהרה שלא יתעסק איתו, זאת ותו לא (עמ' 29 ש' 2), באופן שמתיישב עם גרסת הנאשם (עמ' 37 ש' 16-17).

יש לציין כי רק בחקירתו הנגדית- לאחר שנשאל במפורש ומבלי שהדבר נאמר בחקירתו הראשית- מאשר המתלונן את גרסת הנאשם לפיה אמר באירוע ש'**אם הם יהרסו לו- הוא יהרוס להם**' (עמ' 25 ש' 17-19), ו'**שאם יפגעו בו -הוא יפגע בהם**' (עמ' 26 ש' 18-20), כפי שטען הנאשם בגרסתו (עמ' 44 ש' 1-6).

דברים אלה מעלים סתירה נוספת למול גרסתו של סגל לפיה מכחיש כי שמע את הנאשם אומר דברים אלה בלשון רבים אלא כי פנה למתלונן בלבד. וכך מובא בעדותו של סגל-

"ש: זה נכון שהנאשם אמר שאם תהרסו לו את הבית, אז הוא יהרוס את הבית של יאיר?"

ת: הוא לא פנה אליי בכלל. הוא לא אמר שום דבר ברבים. הוא דיבר עם יאיר ולא אמר לו דבר כזה. אני לא זוכר שהוא אמר דבר כזה."
(פרו' עמ' 30 ש' 9-11)

העובדה כי במקום אחר בעדותו מאשר סגל כי הנאשם צעק על המתלונן **'שהוא יהרוס לו את הבית'** (עמ' 28 ש' 32), גרסה ממנה עולה כי אינו מכחיש את עצם אמירת הדברים אלא שנאמרו רק כלפי המתלונן ולא כלפיו.

יוער כי נוכח התנערותו האמורה של סגל מהפניית הדברים אליו מצד הנאשם, בד בבד עם הכחשתו כי היה באתר הבנייה (עמ' 29 ש' 32; עמ' 30 ש' 2), בניגוד מוחלט לאמור במכתבו של נהג המשאית (נ/11)-בשים לב כי לא הובא לעדות בבימ"ש - ממנה עולה כי ראה את סגל באתר הבנייה (ואף מתאר אותו), ועמידה על גרסתו לפיה רק שוחח בטלפון עם המתלונן והורה לו שלא לעכב את המשאית ולעבור על החוק (עמ' 29 ש' 6-8)- עולה תחושה לפיה מנסה להרחיק עצמו מהאירוע ולמזער חלקו, ממש כפי שעושה המתלונן בעדותו (ראו להלן).

יצוין כי לטענתם של **המתלונן וסגל** -מששאל המתלונן את הנאשם האם הוא מאיים עליו, ענה לו האחרון בחיוב (עמ' 5 ש' 16-17; עמ' 29 ש' 3-4).

"עיבוי" נוסף בגרסת המתלונן עולה נוכח תיאורו כי במהלך העימות, שם לו הנאשם יד על הכתף ותפס לו את היד כמה פעמים עד שהצליח לשחררה (עמ' 5 ש' 20-21; עמ' 26 ש' 19-20), אולם מודה בעצמו כי לא אמר זאת בהודעתו במשטרה הואיל והיה נסער (עמ' 26 ש' 20).

סגל המתאר אף הוא סיטואציה דומה - מתאר אותה בשינוי ניכר מהאמור הואיל ולדידו הנאשם רק תפס את המתלונן בידו (עמ' 28 ש' 32) וכי בשלב מסוים ביקש ממנו המתלונן שיוריד את ידו ממנו (עמ' 29 ש' 4).

כמו כן תאר המתלונן כי **"הדיבור התנהל בצורה מאוד צפופה של פנים מול פנים"** (עמ' 5 ש' 21-22), תיאור שלא בא זכרו בגרסתו של סגל.

יש לציין כי הנאשם לדידו מכחיש שתפס בידו של המתלונן או כי היה כל מגע ביניהם, ולטענתו עמדו במרחק של כמטר זה מזה (עמ' 41 ש' 9-14, ש' 18-19).

בנקודה זו יוער כי מלבד הסתירה בין סגל למתלונן לעניין זה, הרי שככל שהנאשם אחז בכתפו או ידו בחוזקה -לא כל שכן כשמייחס לתפיסה זו מעין תקיפה או איום לכשעצמו- מדובר במעשה חמור יותר מאיומים, וחזקה על המתלונן כי היה זוכר מעשה זה היטב בהודעתו במשטרה, אף טוב יותר מהאיומים, לא כל שכן מקום בו הגיש את התלונה מיד למחרת האירוע (עמ' 26 ש' 20-21).

על פי המתלונן, בעוד שסגל עמד לידו כל האירוע ושמע את האיומים (עמ' 5 ש' 19, ש' 24), אינו יודע אם אשתו של סגל, שיצאה אף היא לחצר הבית בעקבות האירוע, שמעה את האיומים אם לאו (עמ' 5 ש' 18-19, ש' 25).

המתלונן אף נוקב בשמו של אדם בשם עופר אילוז, ושכנה נוספת - שהגיעו למקום - אך איש מאלה לא הובא לעדות (עמ' 5 ש' 20).

י"אמר מיד, כי עדויותיהם של המתלונן וסגל אינן מהימנות עלי במלואן, לאור הסתירות המהותיות הקיימות ביניהן, והמניע הזר המשותף של שניהם כנגד הנאשם.

בכל הנוגע למתלונן, הרי שזה הותיר בעיני רושם חמקמק ומורכב בפני עצמו כפי שיפורט להלן.

כך למשל, מתפתל המתלונן ארוכות מעל דוכן העדים בהכחישו כי עיכב את משאית הבטון שהייתה בדרכה לאתר הבנייה, ומצייר תמונה לפיה נסע בתמימות לאיטו במורד הכביש כשהמשאית מאחוריו, כל זאת חרף העובדה כי במעמד בי"ד צדק "דרכי הוראה" - בו נדון הסכסוך בינו לבין הנאשם - הודה בפה מלא כי עיכב אותה (!) (8/נ עמ' 2).

אף משנשאל במפורש מדוע עיכב את המשאית חזר המתלונן והכחיש טענה זו, וטען שנסע בכביש מפותל במהירות של 30-40 קמ"ש בשל תנאי הדרך, בלי לנקוט בשום פעולה המונעת את נסיעת המשאית (עמ' 6 ש' 30-32; עמ' 7 ש' 1-3).

רק לבסוף, לאחר חקירה ארוכה כאמור, שינה המתלונן את גרסתו האמורה והודה כי אכן עיכב את המשאית בכוונה (עמ' 8 ש' 27-29; עמ' 7 ש' 9-10), כפי שהודה מלכתחילה בפני בי"ד צדק (8/נ), וכפי שטען הנאשם.

סתירה נוספת בגרסת המתלונן עולה נוכח ניסיונו להראות בבימ"ש כמי שדבריו של הנאשם הפחידוהו, הואיל ותחנת המשטרה הקרובה מצויה במרחק של חצי שעה נסיעה, וכל שכניו - עובדים של הנאשם ועל כן אין לו יכולת להתגונן מפניו (עמ' 13 ש' 26-31), כל זאת בניגוד גמור לדברים שאמר בפרוטוקול הדיון בבי"ד צדק לפיהם כלל "לא נרעש" מדברי הנאשם, ואף בחר שלא להוציא נגדו צו הרחקה הואיל ולא ראה בדברים איום רציני (8/נ עמ' 1).

יש לציין כי הסבר המתלונן לסתירה זו, לפיו לאחר הגשת התלונה - נרגעו קצת הרוחות ועל כן ולא הרגיש איום רציני (עמ' 26 ש' 25-26), סותרים לחלוטין הן את גרסתו בבימ"ש והן את גרסתו בפני בי"ד לצדק.

בעדותו בפניי עלה הרושם כי המתלונן מנסה **להשחיר** את פני הנאשם ולשוות לו התנהגות **בריונית ואלימה** (טענה המוכחשת מכל וכל ע"י הנאשם - עמ' 42 ש' 1-14, ש' 26-27), תוך שימוש בגוזמאות - מחד גיסא, ומזעור בחשיבותן של טובות הנאה ועזרה שקיבל מאת הנאשם - מאידך.

כך, תאר מציאות לפיה הנאשם מנהל את החווה בבעלותו באמצעות טרור, מטיל אימתו על אנשים במשך למעלה מעשור (עמ' 10 ש' 8-18), ואילו הוא אזר אומץ להתלונן עליו לבסוף לאחר שאנשים מפחדים ממנו ושותקים (עמ' 10 ש' 23-24).

כך גם מתאר המתלונן כי באירוע זה - משהתגלעה מחלוקת בינו לבין הנאשם - מיד החל האחרון לכפות דעתו בכוח ובאיומים (עמ' 13 ש' 13-23), וכי טרם הגעתו לעדות בבימ"ש- הגיעו אנשים לביתו על מנת לשכנעו שלא להעיד נגד הנאשם, ואף מתאר כעס כלפיו לאחר פרסום הכתבה נגד הנאשם בעיתון (עמ' 10 ש' 24-28).

יצוין, כי לא הובאו ראיות כדי לתמוך בגרסה זו של המתלונן.

מאידך- ממזער המתלונן את העובדה כי נעזר בנאשם לא אחת, ומצמצם למשל בעזרה שהגיש לו הנאשם בכך שנתן לו טרקטור לביצוע עבודות אישיות, תמורת תשלום מאוחר (עמ' 12 ש' 28-32; עמ' 13 ש' 1-12).

יש לציין כי הרחקתו של המתלונן את עצמו מכל פעילות של התנכלות לנאשם ורדיפתו האישית- רק מחדדת רושם זה.

באופן זה הודה כי התראיין לעיתון בדברים כנגד הנאשם, אולם ייחס לעצמו חלק פסיבי בכך שהדבר לא היה ביוזמתו כי אם ביוזמת העיתונאי שפנה אליו (עמ' 12 ש' 26; עמ' 16 ש' 11-14).

במקום אחר - בדבר תלונה שהגיש כנגד הנאשם למשרד החקלאות, בגין גידולים אורגניים אותם מגדל הנאשם בחווה, שגם לגביה- מנסה לצמצם חלקו בהגשת התלונה ולהרחיק עצמו ממנה בכך שטוען בתחילה כי אין מדובר כלל בתלונה (עמ' 9 ש' 28-30), ולאחר מכן- כי לא שלח מייל ביוזמתו לאחראית על התחום אלא רק לבקשתה (עמ' 9 ש' 14-15, ש' 25), וכי למעשה לא התלונן מיוזמתו אלא התבקש לעשות כן ע"י גורם שלישי - שהינו אחד מעובדי החווה (עמ' 9 ש' 4-23), כאשר חרף שאלות חוזרות ונשנות- סירב לנקוב בשמו של אותו גורם (עמ' 9 ש' 13 ש' 21; עמ' 10 ש' 1-4; עמ' 18 ש' 4-5).

מקום נוסף בו מתחמק המתלונן ממתן תשובה ברורה הינו בכל הנוגע למפגשים עם עו"ד ניר צבי שנועדו לטענת המתלונן על מנת לתכנן את המאבק בנאשם בצורה חוקית (עמ' 24 ש' 26-28).

לשאלתו המפורשת של הנאשם (טענה שאף הובאה בעדותו במשטרה), לפיה תכננו לעשות לו פרובוקציה יזומה - על מנת לגרום לו לתגובה נסערת ומתפרצת שתוקלט, תתועד, ותשמש נגדו בעתיד במסגרת המאבק - מתחמק המתלונן מתשובה ברורה, ולא שולל את הטענה על הסף. וכך מובא -

ש. האם הייתה אמירה שעו"ד ניר צבי, אברי יש לו עבר של אלימות, תנסו להביא אות ולהתפרצות - הייתה אמירה כזו?
ת. אני לא יכול לדעת מה היה באותן שיחות.
ש. כן או לא?
ת. לא יודע. לא הייתי בכל השיחות האלה.
ש. העידו שאתה היית?
ת. שיבואו ויעידו.
ש. אתה לפחות 30% מהפגישות.

ת. אבל לא בכולן.

(פרו' עמ' 24 ש' 29-32 ועמ' 25 ש' 1-5)

רק בהמשך, כשהנאשם מטיח בו תמיהה על כך שאינו מכחיש את טענתו במפורש, "נאות" המתלונן לשלול את טענת הנאשם -

"ש. זה אחרי שאתה אפילו לא מוכן להכחיש, שלכם הייתה מוטיבציה מלכתחילה להביא אותי לכדי התפרצות. כאילו לא דיברתם על זה? תכחיש. תגיד: אני לא מוכן שתעלה אפשרות שאנו ישבנו עם עו"ד מכובד, וטרינר מכובד, מרצה באוניברסיטה, וביחד תכננתם להביא אותך להתפרצות - היה או לא היה? ת. לא היה לי אינטרס להביא אותך להתפרצות. למה שאני אעשה זאת? לא חשבתי שזה יגיע לזה. מה עשיתי לו? שרפתי לו את האוטו? אם בן אדם מגיע אליי ומדבר איתו כמו בן אדם... "
(פרו' עמ' 25 ש' 22-27)

ניכר כי מדובר בהכחשה רפה, כבושה, המעלה חשד לגבי אופן התרחשות האירועים, ומחזקת את טענות הנאשם בדבר רדיפה אישית נגדו.

יתרה מכך, מעדותו של המתלונן עולה תמונה לפיה דווקא הוא עצמו אינו מהסס לקחת את החוק לידי ו לעשות דין לעצמו, כל אימת שחש בכך צורך.

כך, לא היסס לעכב את משאיתו של הנאשם למרות שמודה כי הוא נעדר כל סמכות או תפקיד מוגדרים לעשות כן מטעם מועצה אזורית שומרון שזהו שטחה (עמ' 16 ש' 18-22; **נ/2**; עמ' 15 ש' 15-18).

באופן דומה מעיד כי ביתו הקודם, שנבנה ללא היתר בניה, נהרס בעקבות צו הריסה (עמ' 16 ש' 28; עמ' 17 ש' 6-8), והעביר אותו למקום חדש-שגם בו קיים צו הריסה בעניינו (עמ' 17 ש' 7).

לסיכום -

מעדותם של **המתלונן וסגל** עולה כי לשניים אג'נדה ברורה נגד הנאשם, במסגרתה מרבים להתנכל לו באופן אישי, ולהכפיש את שמו הטוב, ולשם כך - פורסמו כתבות מבזות בעיתונות (עמ' 29 ש' 16-28; עמ' 30 ש' 25-30), כפי שעולה מעדות הנאשם (עמ' 35 ש' 13-15) ועדות בתו שרה בן יצחק (עמ' 51 ש' 14-18; עמ' 52 ש' 28-31), הוגשו תלונות נגד הנאשם לגופים שונים במסגרת עיסוקו, עובדה שגם עליה מעידה בתו (עמ' 52 ש' 25-26), ולבסוף אף הוגשה תלונה במשטרה.

די לו באירוע דנן- בו לקח המתלונן את החוק לידי ו עיכב משאית בטון בדרכה לעבודה אצל הנאשם, כדי להדגים זאת.

אג'נדה זו שהובילו השניים נגד הנאשם, לצד אופיו הבעייתי של המתלונן כמפורט, כמו גם העובדה כי גרעין גרסתו בדבר איומים על חייו וחיי משפחתו נסתרת בעדותו של עד תביעה שעמד לידו כל העת (עמ' 25 ש' 13-14, ש' 20-21), השמטת חלק "תקיפתו" הפיזית כביכול ע"י הנאשם במשטרה (עמ' 5 ש' 20-21; עמ' 26 ש' 19-20), כמו גם הרחקתו של סגל את עצמו מלב האירועים, מערערת את אמינותם.

במצב דברים זה, איני יכולה לקבלת את גרסתם של המתלונן וסגל במלואה, ויש לברור את המוץ מן התבן. מתוך גרסתם- ובכל הנוגע לחלק העובדתי- אני מקבלת את גרסתם בכל הנוגע לאמירות הנאשם כי המתלונן 'אינו יודע אם מי יש לו עסק' וכי 'אם יהרסו את ביתו- הוא יהרוס את ביתם'.
גרסת הנאשם

מעדות הנאשם עולה כי בבעלותו חווה גדולה, המשתרעת על פני 5,000 דונמים- 3 ק"מ ממנה מזרח ומערב, המעסיקה עשרות עובדים במספר ענפים, ומתפתחת וגדלה מעת לעת (עמ' 33 ש' 15-17; ש' 22-23).

לעניין זה הוגש מסמך מראש המועצה האזורית שומרון משנת 2008, ממנו עולה כי החווה מוכרת כגוף/רשות עצמאית, הכפופה לנהלי המועצה (נ/8; עמ' 34 ש' 3-4).

בשלהי שנת 2012 - החל בפרויקט להרחבת הלולים והכרמים, במסגרתו ביקש להקים לול בלב שטח החווה (עמ' 34 ש' 20-24), ולשם כך פנה למועצה (עמ' 34 ש' 26-27).

לטענת הנאשם, המתלונן וסגל התנגדו לבניית הלול בוועד היישוב, בשל רצונם להקים מצפה במקום, למרות שמדובר בשטח בלב השטח שבבעלותו, כשמעבר לו אף ישנם כרמים, לולים ודירים של החווה (עמ' 34 ש' 30-32).

לגופו של אירוע - מעיד הנאשם כי משהגיע לאתר הבנייה ושמע מאנשיו כי כביכול היו אלה המתלונן וסגל שחיבלו ביציקת הבטון (עמ' 36 ש' 8-13) טענה המוכחשת על ידם (עמ' 20 ש' 23; עמ' 21 ש' 5-8; עמ' 26 ש' 30), ונודע לו אודות עיכוב משאית הבטון (עמ' 36 ש' 1-13)- נסע לביתו של סגל על אתר.

בנסיבות אלה, הנאשם מודה כי הגיע לביתו של סגל בכעס ומרירות, הואיל וזמן קצר קודם לכן נהרס עמל כפיו, אולם שולל כי הייתה התלהמות מצדו (עמ' 36 ש' 28-29).

במעמד זה, מכחיש הנאשם בכל תוקף כי איים על חייו של המתלונן ועל בני משפחתו (עמ' 37 ש' 16-17; ת/1 ש' 22), אך מודה כי הגיע על מנת להעביר מסר לפיו המתלונן וסגל 'אינם יודעים עם מי הם מתעסקים' (עמ' 39 ש' 16-17).

הנאשם שולל כי איים בסיטואציה זו אך הודה כי הזהירם שכלל שימשיכו לפגוע ברכושו ויגרמו לאובדן ביתו- יגרום אף הוא לאובדן ביתם (עמ' 35 ש' 26; עמ' 36 ש' 21-24), וכדבריו "אם תהרסו לי -אני אהרוס לכם" (עמ' 36 ש' 9 עמוד

(26-27).

הנאשם הסביר כי בדבריו אלה - לא התכוון להרס פיזי, כי אם לעשיית שימוש בכל האמצעים שברשותו, בקשריו הפוליטיים ובזכויותיו במקום (עמ' 37 ש' 12-13).

גם בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם כי איים על המתלונן, הגם שהודה בקיומו של ויכוח חריף ביניהם על רקע בנייתו במצפה (ת' 1 ש' 4-5, ש' 7), ומסר כי במהלך הוויכוח היו אלה המתלונן וסגל שאיימו עליו כי ידאגו להרוס לו את החווה (ת' 1 ש' 10).

בתגובה לאיומם - אמר להם הנאשם כי אם יגעו לו בחווה - הוא יגע להם בבתיים (ת' 1 ש' 11-12) וכי אם יהרסו לו מבנים בחווה ויחבלו בה - באותה מידה יכול להרוס להם את הבתים שלהם (ת' 1 ש' 18, ש' 27).

דברים אלה מקבלים חיזוק בדברים שאמר הנאשם לעד תומר פניני לאחר האירוע, לפיהם סיפר לו כי לאחר שהרסו לו את יציקות הבטון באתר הבנייה, הזהיר אותם לבל יגעו בדברים שלו (עמ' 48 ש' 25), וכן בדברים שאמר לבתו שרה בן יצחק, שלא נכחה באירוע (עמ' 51 ש' 26), לפיהם סיפר לה, כי אמר באירוע שאם יפגעו ברכוש של חוות גבעות עולם - הם יפגעו מזה (עמ' 55 ש' 7-8; עמ' 52 ש' 4).

למרות זאת, הנאשם שולל כל סיבה לפחד מצד המתלונן, ומכחיש נמרצות את טענותיו בדבר כוחניות מצדו (עמ' 42 ש' 1-14, ש' 24, ש' 26-27), באופן המתיישב עם עדות הבת שרה בן יצחק לפיה הנאשם אינו אדם אלים (עמ' 53 ש' 1-13).

בעדותו מגולל הנאשם מסכת התנהגויות כוחניות מצד המתלונן וסגל שעניין רדיפה אישית כלפיו, במסגרתה - נועדו עם עו"ד כיצד להיאבק בו ולעורר מולו פרובוקציות (ת' 1 ש' 12-14; עמ' 38 ש' 6-7), השחירו פניו בראיונות לעיתונות, המתלונן הגיש תלונה לשירותים הווטרינרים אודות החווה (עמ' 40 ש' 19-20), ועיכב את המשאית בדרכה לאתר הבנייה, ועוד.

עצם התרחשותם של דברים אלה כאמור אינם מוכחים בעדותם של המתלונן וסגל - אך לטענתם אין מדובר ברדיפה אישית כלפי הנאשם.

לצד התנכלויות אישיות כלפיו, מתאר הנאשם בבימ"ש ובמשטרה, מסכת התנכלויות כלפי החווה ועובדיה, באופן שמקבל חיזוק אף בעדותם של תומר פניני (ע"ה/2) ושל בתו שרה בן יצחק (ע"ה/3).

הנאשם מעיד אודות הרעלת ודריסת צאן (עמ' 35 ש' 20-32; עמ' 38 ש' 4), חבלה בטרקטור באמצעות הכנסת סוכר לתא הדלק (נ' 10), וכיו"ב, בגין - הוגשה תלונה במשטרה רק לאחר התלבטויות ודיונים רבים עם צוות החווה (נ' 9; עמ' 39 ש' 18-28; עמ' 44 ש' 19-24), כפי שעולה אף מעדותה של שרה בן יצחק (עמ' 53 ש' 21-24, ש' 31) אולם יש לציין כי זהות המתנכלים אינה ידועה בשלב זה, ומדובר בהשערות בעלמא.

טענותיו אלה של הנאשם בדבר התנכלויות לרכושו (הגם שזהות המבצעים אינה ידועה או מוכחת) -מקבלות תימוכין אף בעדותם של עדי ההגנה.

כך, מעדותה של **שרה בן יצחק** (ע"ה/3), בתו של הנאשם, עולה כי ביחד עם בעלה, עמו אף עובדת בחווה, הגישו תלונה במשטרה ביום 8.7.13, בגין שמונה מקרים של נזק לרכוש, כל זאת לאחר תקופה ארוכה בה היו פגיעות רבות בחווה החל מחודשים נובמבר-דצמבר 2012 ואילך (עמ' 49 ש' 5, ש' 13-15; **נ/9**), ובכלל זה -הכנסת סוכר למיכל דלק של טרקטור (**נ/10**; עמ' 50 ש' 10-15), התנכלויות אישיות לצידוד החווה, עובדיה ולאנשי מקצוע שבאו אליה מבחוץ (עמ' 51 ש' 4-9) דריסת עיזים (עמ' 51 ש' 12-13), ועוד.

אף מעדותו של תושב איתמר וחברו הקרוב של הנאשם, **תומר פניני** (ע"ה/2), שהינו שכנם של המתלונן וסגל (עמ' 44 ש' 30-32; עמ' 45 ש' 5-7; עמ' 47 ש' 26-28), עולה כי הגם שלא נכח באירוע כתב האישום (עמ' 45 ש' 30) הרי שהיה עד להתרחשות שאפפה את יחסיו של הנאשם עם המתלונן וסגל.

בעדותו מחזק פניני את טענותיו של הנאשם בדבר פגיעות ברכוש הנאשם, הרעלת צאן בחווה (עמ' 47 ש' 11-22, ש' 16), פגיעה בטרקטור ובכלים הנדסיים בחווה (עמ' 45 ש' 30-31; עמ' 46 ש' 1), וכיו"ב.

מעדותו עולה כי הגם שמצוי בקשרי שכנות טובים עם המתלונן וסגל, הרי שחברות זו נפגמה הואיל ומסתייג מהתנהגותם כלפי הנאשם (עמ' 46 ש' 27-28; עמ' 47 ש' 30).

בנסיבות אלה, ולאור כל האמור, עדותו של הנאשם הותירה רושם מהימן ואמין.

כך, הנאשם מודה כי אמר דברים מסוימים בהתאם לגרסת המתלונן וסגל, מודה כי הגיע לביתו של סגל בתחושות כעס, זעם ומרירות (עמ' 36 ש' 28-29), ואינו מכחד בעדותו פרטים היכולים לשמש לרעתו- דוגמת העובדה כי נודע כאדם אלים עוד בתקופת שירותו הצבאי, כי הסתבך בעברו באלימות, ומודה כי בקלות ניתן לייחס לו התנהגות שאינה מתחשבת בזולת ואינה ראויה (עמ' 35 ש' 18; עמ' 43 ש' 6-12, ש' 13-22).

זוהי גם הסיבה, על פי הנאשם, לפיה סבור כי תכננו ביחד עם עו"ד להביאו להתפרצות מצדו שתועד (עמ' 43 ש' 1-4).

מהשוואת גרסתו של הנאשם ועדי ההגנה, עם גרסת המתלונן וסגל, בכפוף למשקל השונה הניתן לכל אחת מהגרסאות בהתאם להתרשמות ממהימנותה כאמור, אני קובעת כממצא שבועבדה כי דברי הנאשם דברי הנאשם לא כללו כל איום על חיי המתלונן ו/או משפחתו, אלא אמירות לפיהן המתלונן '**אינו יודע אם מי יש לו עסק**' וכי '**אם יהרסו את ביתו- הוא יהרוס את ביתם**' בלבד.

אמירות אלה יש לבחון בראי משפטי באם נכנסות בגדר עבירת האיומים, אם לאו.

הפן המשפטי

עבירת האיומים מוגדרת בסעיף 192 לחוק כדלקמן-

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדן בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"

בפסיקה נקבע כי בחינתו של האיום ייעשה באופן אובייקטיבי, דהיינו- האם היה נתפס כאיום באוזניו של האדם סביר בנסיבות המאיים, ולא כפי שנקלט באופן סובייקטיבי ע"י המאיים (רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, ס (4) 96). וכך מובא גם בספרו של קדמי-

"האיום הנו הטלת פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף... "מבחנו של האיום הוא מבחן אובייקטיבי של אדם סביר: "יש לבחון את השאלה אם הדברים שנאמרו על ידי הנאשם נשאו אופי של איום, לפי המבחן האובייקטיבי והשפעתם על האדם הרגיל ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם שאליו הם כוונו"...
(י' קדמי, על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק רביעי, מהדורה תשס"ו-2006, בעמוד 2123-2124)

לאור האמור, נצרכה הפסיקה לאבחנה בין אמירות הנכנסות בגדרו של **האיום** ומקיימות את רכיבי העבירה הפלילית, לבין התבטאויות המהוות **אזהרה בלבד**, שהינה מותרת.

בע"פ 103/88 ליכטמן נגד מדינת ישראל פ"ד מג (3) 373, 378 עמד בימ"ש העליון על אבחנה זו ושרטט את הקו המבחין בין איום אסור לאזהרה מותרת באמצעות שני מבחנים- **מבחן השליטה ומבחן המהות** - העוסקים בשאלה האם הייתה למאיים השפעה או שליטה על אפשרות לממש את הסכנה אשר עליה התריע, ומהו טיב ומהות הדברים שנאמרו.

בע"פ 6368/09 מתן זקן נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 12.7.10) נקבע מבחן נוסף- **מבחן ההקשר** הבוחן בחינה משולשת של תוכן הדברים שנאמרו (**מה**), ע"י מי נאמרו (**מי**) ובאיזה נסיבות נאמרו (**מדוע?**).

יש לציין כי באמצעות מבחני משנה אלה נבחן הקשר שבין האומר למעשה האיום, מה אופיו של האיום והאם הוא קשור למאיים, לצד בחינה של **הכוונה** אשר עמדה מאחורי המעשה **וההקשר** בו הדברים נאמרו.

בנסיבות אלה, ובהתאם למבחני הפסיקה האמורים, **לא** מצאתי כי יש באמירות הנאשם לפיהן '**אינו יודע אם מי יש לו עסק'** וכי '**אם יהרסו את ביתו- הוא יהרוס את ביתם'**- משום עבירת איומים.

בכל הנוגע **למשפט הראשון** - הרי שמדובר באמירה מסוג אמירות "אני אראה לך מה זה" (ת"פ 48882-02-11 מדינת

ישראל נגד טגבו (לא פורסם, מיום 9.10.12), "לא יהיה לך טוב בחיים" (ת"פ (י-ם) 897-09-11 מדינת ישראל נגד ינון בן חיים (לא פורסם, מיום 10.6.12), "אני אזיין אותך" (ת"פ (י-ם) 5677/07 מדינת ישראל נ' אסף רחמים (פורסם בנבו, מיום 4.2.09; וגם בת"פ (ת"א) 19825-04-10 מדינת ישראל נ' לואי אבו סלמאן (פורסם בנבו, מיום 4.4.11) וכיו"ב, בהן לא הכירה הפסיקה כנכנסות בגדרה של עבירת האיומים בעיקר בשל היותן אמירות בעלמא הנאמרות בדרך כלל על רקע סערת רגשות, בעידנא דריתחא ואינן מהוות איומים בהקשר בו נאמרו.

כך גם בעניינו של הנאשם שבפני אשר העיד על עצמו כמי היה שרוי בכעס, מרירות והתלהטות יצרים על רקע החבלה ברכושו.

בכל הנוגע **לאמירה השנייה** - הרי שלמרות שהיא מקיימת את רכיב הפגיעה שלא כדין בנכסיו של המתלון (שכן עשיית דין עצמית אינה כדין אף מקום בו היה המתלון הורס את ביתו), הרי שאינה מקיימת את היסוד הנפשי הנדרש באיום, ואינה מקיימת את מבחן ההקשר הנ"ל.

בנסיבות אלה מקובל עליו הסברו של הנאשם לפיו לא התכוון להרס פיזי, הלכה למעשה, של בית המתלון, כי אם להרס במובן של שימוש בכל הקשרים הפוליטיים, יכולותיו וכוחו תוך שימוש בזכויות המוקנות לו על מנת לגרום למתלון וסגל לחדול מהתנכלויותיהם ומרדיפתם אותו, ולבסוף -אולי אף לעזוב את המקום, כפי שציטט המתלון מדברי הנאשם 'כי ידאג שלא יהיה פה יותר' (פרו' עמ' 5 ש' 15-18).

חיזוק לכך נמצא בעדות הנאשם לפיה ממילא המתלון אינו יכול לבנות בשטח ללא אישורו של הנאשם, הואיל וזה שטח השייך לו (עמ' 37 ש' 13-14), באופן המעיד כי הנאשם מייחס לעצמו כוח רב במקום מגוריו ומגורי המתלון.

זאת ועוד, המתלון עצמו הודה כי הנאשם לא הגיע לביתו של סגל במיוחד בגללו, אלא הגיע ומצא אותו שם (פרו' עמ' 24 ש' 11), עובדה שמעידה אף היא על הלך רוחו של הנאשם כלפי המתלון ועל היותם של הדברים שאמר למתלון ספונטניים, מתוך כעס, ולא מתוכננים ומחושבים.

יתרה מכך, לא זו בלבד כי לנאשם אין את האפשרות לממש את הסכנה אשר עליה התריע, אף אם סבור לכשעצמו כי הוא "בעל הבית" בשטח (עמ' 34 ש' 4), ולהרוס את ביתו של המתלון, אלא שהנאשם עצמו מוכר כאחד מחלוצי המתיישבים במקום שהקים את החווה מטעמים אלה ועזר וסייע בבניין השכונה בה מתגוררים המתלון וסגל (ראו: עמ' 46 ש' 15-19; עמ' 33 ש' 22-28 ועמ' 34 ש' 1-7).

לאור האמור, הפרשנות האובייקטיבית לאדם הסביר בנסיבותיו של המתלון - בשומעו את דברי הנאשם - הינה כי לא היה בדברים משמעות של הריסת בית.

למעלה מן הצורך יוער, כי אפילו היו דבריו אלה של הנאשם בבחינת איום, הרי שבנסיבות בהם נאמרו על רקע כל המפורט לעיל, משהשתכנעתי בדבר קיומה של מסכת מעשים מצד המתלון וסגל שמטרתה רדיפתו האישית של הנאשם, ופגיעה בו וברכושו-למצער בכל הנוגע לעיכוב המשאית עובר לאירוע שגרם לו לנזק- הרי שהנאשם

ממילא חוסה תחת הגנת **זוטי דברים** בהתאם **לסעיף 34 לחוק**, שאינם מצדיקים הרשעתו של נאשם בפלילים בהיותם קלים ערך בנסיבות אלה.

מחדלים

בשולי הדברים יוער יש לציין כי תיק זה אינו חף ממחדלי חקירה, בכל הנוגע לבחינת טענותיו של הנאשם במשטרה בדבר התנכלויות כלפיו מצד המתלונן ואחרים.

על פי טענות הנאשם, תלונותיו במשטרה במהלך חקירתו - לא נבדקו כלל (עמ' 38 ש' 11-13).

מעדותו של החוקר **יובל שוכר**, שגבה את הודעת הנאשם **(ת/1)**; עמ' 27 ש' 14-17), עולה כי לא עשה כל פעולת חקירה בנוגע לגרסת הנאשם, ובכלל זה לא חקר איש מהאנשים בשמם נקב הנאשם בחקירתו דוגמת עו"ד ניר צבי, לא ברר אודות דברי הנאשם בנוגע לסכסוך הקיים בינו למתלונן, לא ערך כל פעולת חקירה בדבר תלונותיו אודות התנכלויות ופרובוקציות בחווה דוגמת דריסת צאן ע"י סגל כביכול **(ת/1)** ש' 14), ולא ניתנה כל הנחייה להמשך חקירה של מי מאלה (עמ' 28 ש' 7, ש' 16-21).

לטענת החוקר, שימש כקצין אלמ"ב שגבה הודעת הנאשם בלבד, בעוד האחראי על התיק היה קצין חקירות בשם ארטיום צרנוגלז, והוא אשר קיבל את ההחלטות בתיק (עמ' 27 ש' 25-30; עמ' 28 ש' 1-5).

יש לציין כי בנסיבות אלה, וחרף עדותו של יובל שוכר כאמור, לא הובא קצין החקירות הרלוונטי לעדות.

יש לציין כי בחקירתו במשטרה הנאשם אינו מוזהר בדבר המלל המיוחס לו המהווה איומים אלא מוזהר בגין עבירת איומים באופן כללי בלבד **(ת/1)**.

יש לציין כי אף הגנת הנאשם אינה חפה ממחדלים -מקום בו לא הביא את נהג המשאית לעדות, והסתפק בהגשת מכתב מטעמו **(נ/11)** בטענה כי הובא מספר פעמים לבימ"ש קודם לכן, אך עדותו לא נשמעה לבסוף (עמ' 41 ש' 26-29). בנסיבות אלה, אין להתייחס לאמיתות תוכנו של המכתב, אלא לעצם אמירת הדברים בלבד.

7. אשר על כן ונוכח כל האמור, ולאור האפשרות הקיימת לפרש את הדברים שאמר הנאשם באופן שאינו מהווה עבירה, החלטתי לזכות אותו.

ניתנה היום, ו' אדר א' ו' אדר א' תשע"ו, 15 פברואר 2016, במעמד הנוכחים.